

Висновок. Таким чином, в роботі встановлено взаємозв'язок туристичних регіонів та концепції маркетинг-мікс, що надає можливість сприяти посиленню їх конкурентних переваг на ринку та забезпечити якісний відпочинок і дозвілля туристів. Подальшою перспективою досліджень є дослідження конкурентних переваг регіонів України за даною моделлю та пошук шляхів підвищення їх конкурентоспроможності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Черчик Л. М. *Маркетинг рекреаційних територій як інструмент становлення, розвитку та регулювання ринку рекреаційних ресурсів* / Л. М. Черчик // *Актуальні проблеми економіки*. – 2006. – № 1. – С. 45–52.
2. Кирьянова Л. Г. *Маркетинг дестинацій как современный подход к управлению туристским регионом [Електроний ресурс]* / Л. Г. Кирьянова // *Известия Томского политехнического университета*. – 2010. – № 6. – С. 35–40. – Режим доступу: www.tpu.ru/files/izvestia/2010/N6_316_2010a.doc.
3. Мельник Ю. М. *Проблеми формування регіональних стратегій в контексті сталого розвитку* / Ю. М. Мельник // *Вісник Сумського державного університету. Серія Економіка*. – 2008. – № 1. – С. 159–165.
4. *Економічна енциклопедія: У трьох томах. Т. 3* / Редкол.: ... С. В. Мочерний (відп. ред.) та ін. – К. : Видавничий центр «Академія», 2002. – 952 с.
5. Матюхін В. О., Кашиба Я. М. *Інноваційний навчальний проект туристичного менеджменту* // *Наукові праці МАУП, Київ*. – 2002. – вип.3. – С. 327–329.
6. Панкрухін А. П. *Маркетинг територій: Учебное пособие* / А. П. Панкрухін. – М.: РАГС, 2006. – 416 с.

АНАСТАСІЯ ШАЛАЄВА

Науковий керівник:

к.е.н., доц. Лизун М. В.

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В ТУРИСТИЧНО-РЕКРЕАЦІЙНОМУ КОМПЛЕКСІ УКРАЇНИ

Туристично-рекреаційна сфера, як вагома складова національної економіки, набуває дедалі більшого значення та стрімко інтегрується у світову туристичну індустрію. Її розвиток впливає на такі сектори економіки, як транспорт, сільське господарство, торгівля, зв'язок, будівництво, і є одним з найбільш перспективних напрямів структурної переорієнтації економіки.

Науково обґрунтована інвестиційна політика держави в галузі туризму відіграє вирішальну роль у забезпеченні стабілізації та сталого розвитку економіки країни. Вона визначає пріоритетність, напрями, джерела та структуру інвестицій, створює умови для реалізації загальнодержавних,

регіональних і місцевих економічних, соціальних та технічних проектів, формує сприятливий інвестиційний клімат для ефективного залучення як внутрішніх, так й іноземних інвестицій.

Проблеми й особливості регулювання інвестиційних процесів знайшли відображення у наукових дослідженнях. Особливості сучасної інвестиційної політики, переваги та недоліки залучення іноземних інвестицій, визначення чинників інвестиційної привабливості регіону і галузей економіки висвітлено в наукових працях таких учених, як: І. Алексєєва, П. Беленького, Є. Бойка, З. Варналія, С. Вовканича, В. Гриньова, А. Даниленка, М. Долішнього, А. Загороднього, М. Козоріз, О. Кузьміна, В. Колота, В. Корнєєва, Н. Краєва, Ю. Клочка, А. Кисельова, Є. Крикавського, Й. Петровича, С. Покропивного, В. Рудченка, С. Реверчука, Дж. Хогтона та ін. Методологія розробки і практики реалізації державної та регіональної політики розвитку рекреації та туризму знайшла відображення у працях М. Долішнього, В. Євдокименка, В. Кравціва, М. Габреля, Л. Гринів, П. Жука, С. Трохимчука, В. Мацоли та інших.

Інвестиційна політика – комплекс урядових рішень, які визначають основні напрями джерела та обсяги використання капітальних вкладень в економіку, різні її сфери та галузі. Інвестиційна політика визначається станом економіки, головними завданнями у виробництві, науково-технічному й соціальному розвитку країни. Особливість інвестиційної політики у розвинутих країнах світу на сучасному етапі – здійснення технічного переозброєння та реконструкції діючих підприємств, скорочення масштабів нового будівництва.

Інвестиційна стратегія регіону являє собою пошук і відбір напрямів ринкових можливостей, а також пошук інвестиційних ресурсів і механізмів їхнього залучення для реалізації виділених напрямів. Залучення коштів для розв'язання економічних проблем регіональних угруповань шляхом місцевих позик не практикувалося в Україні з 1914 року. Звичайно, відродження інституту муніципального запозичення як невід'ємної частини фінансового механізму стикається з колом проблем, більшість з яких носять макроекономічний характер. До таких проблем слід віднести відсутність прозорості державної регіональної політики, високий ступінь централізації бюджетної системи, нестача досвідчених фахівців у галузі місцевих фінансів.

Попри певні позитивні зміни у нормативно-правовому регулюванні інвестиційної політики в рекреаційно-туристичній галузі, законодавство, що регулює економіко-фінансову діяльність інвесторів, є неефективним. Застарілі і взаємовиключні положення вносять певні непорозуміння у поточну інвестиційну діяльність і не дають змоги розробити стратегію і тактику щодо активізації діяльності на перспективу. Зокрема, нормативно-правова база держави є надзвичайно мінливою; окремі положення вітчизняного законодавства у багатьох випадках трактуються неоднозначно. Особливо це стосується нормативно-правових актів про інвестиційну діяльність.

Державна інвестиційна політика в туристично-рекреаційній сфері передбачає визначення оптимальних співвідношень параметрів, які характеризують структурні зміни в її розвитку. Незалежно від інвестування в розвиток санаторно-курортного і готельного господарства, упродовж останніх

років кількість закладів оздоровлення та відпочинку в Україні порівняно зменшується.

Особливо важливим видається дослідження особливостей інвестиційних процесів в туристично-рекреаційному комплексі Криму. Адже туристично-рекреаційні ресурси Криму – це надзвичайно сприятливі кліматичні умови (особливо на Південному березі), мальовничі ландшафти, тепле море з піщаними і гальковими пляжами (загальною довжиною 450 км, тривалий купальний сезон (понад 4 місяці), джерела мінеральних вод і лікувальні грязі солоних озер. Сьогодні в Криму налічується понад 700 лікувально-оздоровчих закладів, у тому числі 128 санаторіїв. В Криму зосереджено 36% санаторно-курортного фонду, понад 30% будинків відпочинку, близько 20% туристських закладів України.

Активізація інвестиційної діяльності в галузі туризму тісно пов'язана зі створенням відповідного економічного середовища. Таким чином, можна зробити висновок, що у сучасних умовах інвестиційна політика повинна ґрунтуватися на розширенні можливостей регіонального регулювання інвестиційних процесів та поєднанні державного регулювання економіки з ринковою саморегуляцією.

ЛІТЕРАТУРА

1. Лісовські А. Г. *Природоохоронні території та туризм* / А. Г. Лісовські // *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету. Спец. випуск: стале природокористування підходи, проблеми, перспектива.* – Тернопіль: Тайп. – № 1 (випуск 27). – 2010. – С. 395–400.

2. Судова-Хомюк Н. М. *Аналіз сучасного інвестиційного клімату в туристично-рекреаційному комплексі України* / Н. М. Судова-Хомюк // *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія "Економіка". Вип. 11.* – Ужгород, 2002. – С. 71–73.

3. Удалих, О. О. *Управління інвестиційною діяльністю промислового підприємства: Навч. посіб.* / О. О. Удалих. – К.: Центр навчальної літератури, 2006. – С. 65.

4. Щепанський Е. В. *Світовий досвід організації туристично-рекреаційної діяльності* / Е. В. Щепанський // *Вісник Хмельницького інституту регіонального управління та права.* – № 4. – Хмельницький, 2002. – С. 153–160.